

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 286/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	9		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26 maja 2022r., sygn. akt II K 209/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# obrońca			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2.	Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
1.4.	Wnioski	

#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>co do oskarżonego A. S.:</p> <p>1. błędne ustalenie na podstawie mało wiarygodnych, a częściowo w ogóle nie przeprowadzonych przed Sądem Okręgowym w Gorzowie Wlkp. dowodów z wyjaśnień innych oskarżonych, iż to osk. A. S. kierował jakąkolwiek grupą przestępczą,</p> <p>2. błędne i nieuprawnione ustalenie, iż osk. A. S. miał jakikolwiek udział w przestępstwach opisanych pod pkt. II do XXII aktu oskarżenia, czyli pkt. II do IV wyroku - opis zastrzeżeń do ustaleń Sądu obrońca przedstawił w uzasadnieniu apelacji,</p> <p>3. obrazę przepisów prawa procesowego art. 4 i 5 § 2 k.p.k., poprzez nierozważenie przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

okoliczności sprzeciwiających się uznaniu oskarżonego za winnego zarzucanych mu przestępstw i rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości wyraźnie na niekorzyść oskarżonego,

4. obrazę przepisu prawa procesowego art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. wobec całkowitego pominięcia faktu, iż niektórzy ze współoskarżonych (osk. Ł. S. i A. i K. M.) przyznają fakt, iż taki proceder uprawiali przed poznaniem osk. A. S. (apelacja obrońcy A. S. adw. W. Ł.)

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść poprzez ustalenie co do punktu I - XXII części wstępnej wyroku, iż oskarżony w okresie od 2012r. do grudnia 2016r. kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na pozorowaniu zdarzeń drogowych w celu uzyskania odszkodowań z tytułu ubezpieczenia OC pojazdów i doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem towarzystw ubezpieczeniowych poprzez wprowadzenie w błąd, co do okoliczności zdarzeń będących podstawą do wypłacenia

odszkodowania, w sytuacji gdzie:

- w sprawie nie wykazano konkretnych szczebli lub hierarchicznego podporządkowania, czy też podziału ról każdego z oskarżonych w tej grupie,

- brak też dowodów by oskarżony miał otrzymać kiedykolwiek i od kogokolwiek i w jakiej formie odszkodowanie za pozorowaną "sztuczkę",

- część głównych oskarżonych (w szczególności A. M. i K. M., B. N., D. S., S. L.) wielu identycznych czynów miało się dopuścić bez współdziałania z oskarżonym S., tj. w osobno działających grupach,

- oskarżony nigdy nie brał osobiście udziału w pozorowanej "stłuczce" samochodowej,

- prócz gołosłownych wyjaśnień współoskarżonych, którym za "współpracę" z organami ścigania orzeczono kary w ramach "nadzwyczajnego złagodzenia kary" lub odstąpiono od ich wymierzenia, nie ma w sprawie żadnych czynności operacyjnych organów ścigania (np. podsłuchów, kontrolowanej prowokacji etc.), które mogłyby zweryfikować gołosłowność pomówień

przeciwko oskarżonemu S., gdzie dodatkowo wersja zdarzeń przedstawione przez tego oskarżonego mogła mieć miejsce i jej nie zaprzeczono,

2. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 2 § 2, art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez dowolną i jednostronną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i skrótowość zaprezentowanej argumentacji dokonaną z pominięciem okoliczności dla oskarżonego korzystnych;

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności za czyn XXIII części wstępnej wyroku, w sytuacji gdzie stoi to w sprzeczności do wagi czynów i celów, jakie kary te powinny spełnić w rozumieniu prewencji szczególnej oraz oddziaływania społecznego, zaś wystarczającą byłoby orzeczenie na podstawie art. 37a §1 k.k. wobec oskarżonego kary 6 miesięcy ograniczenia wolności, ewentualnie na podstawie art. 263 § 2 k.k. orzeczenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności,

z ostrożności procesowej zarzucił nadto:

	<p>4. rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec dotąd niekaranego oskarżonego kar jednostkowych pozbawienia wolności za czyn I- XXII części wstępnej wyroku oraz kary łącznej, w sytuacji gdzie stoi to w sprzeczności do wagi czynów i celów, jakie kary te powinny spełnić w rozumieniu prewencji szczególnej oraz oddziaływania społecznego, zaś wystarczające byłoby orzeczenie wobec oskarżonego kar jednostkowych w dolnych granicach ustawowego ich zagrożenia oraz orzeczenie kary łącznej na zasadzie absorpcji (apelacja obrońcy A. S. adw. M. L.)</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Dla niejako oczyszczenia przedpola rozważań należało wpierw pochylić się nad dwoma kwestiami: funkcjonowaniem zorganizowanej grupy przestępczej przed lutym 2013r. oraz popełniania przestępstw poza grupą.</p> <p>Omawiając pierwsze z tych zagadnień Sąd odwoławczy odniósł wrażenie, że zorganizowana grupa przestępcza, którą miał</p>		

kierować A. S. w 2012r. i styczniu 2013r. funkcjonowała bezobjawowo. W przypadku grupy zorganizowanej nie ma przepisu, który by nakazał aby pomiędzy poszczególnymi zdarzeniami zachodził pewien odstęp czasu (np. krótki odstęp czasu, jak w art. 12 § 1 k.k.), jednak nie może być tak, by pomiędzy poszczególnymi zachowaniami zachodziło 406 dni odstępu (jak między czynem II a czynem III). Wszak nie jest to uśpiona szajka szpiegowska, ale zwykła grupa kryminalna. W przywołanym okresie od stycznia 2012r. do stycznia 2013r. w akcie oskarżenia wskazano tylko jedno zachowanie z 2 lutego 2012r., w którym wziąć miał udział A. S. oraz prawomocnie już skazani G. C. i M. Ł.. Obaj skazani zostali za przypisane im przestępstwo popełnione **nie w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej.** A. S. miałby zatem być jedynym członkiem zorganizowanej grupy przestępczej w okresie od stycznia 2012r. do stycznia 2013r., a to nie mogło się spotkać z akceptacją Sądu odwoławczego. Sąd zmienił zatem opis czynu II poprzez wskazanie, że czyn ten nie został popełniony w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, z kwalifikacji

prawnej wyeliminował art. 65 § 1 k.k., a karę obniżył do 6 miesięcy pozbawienia wolności. Konsekwencją było również odmienne ustalenie początkowej daty uczestnictwa w grupie przez A. S., D. S., Ł. S. i K. M. na luty 2013r. Okoliczność ta miała wpływ na karalność za czyn z art. 258 § 3 k.k. w przypadku A. S., któremu w wyeliminowanym okresie przypisano jedno przestępstwo, natomiast w przypadku pozostałych oskarżonych pozostawała bez wpływu na wymiar kary, gdyż i tak nie przypisywano im, by w ramach grupy mieli wykonywać jakiegokolwiek aktywności.

Druga kwestia wymagająca wstępnego omówienia, to popełnianie części przestępstw poza grupą zorganizowaną przez jej członków. Trzeba powiedzieć, że jest to postawa nieszablonowa, ale w realiach niniejszej sprawy akceptowalna, jeśli zważy się, że w ramach swojego władztwa nad grupą A. S. zachował prawo decydowania o zgodzie na takie aktywności poza ramami grupy. Dopuszczalność popełniania czynów poza grupą była tak szeroka, że D. S. wpuszczał A. M. nawet na podwórko posesji A. S. w celu dokonania "szlif", mimo że

zachowanie pozostawało poza strukturami grupy. Stąd takie nietypowe przypadki K. M., który pierwotnie dopuścił się 4 czynów poza grupą, następnie dwóch w ramach grupy, jednego poza, jednego w grupie, jednego poza i ostatniego w ramach grupy, gdy miał "odpracować" dług B. N.. Już drugi raz w tym roku Sąd odwoławczy styka się z sytuacją, gdy szef grupy dopuszcza możliwość popełniania podobnych czynów poza strukturą grupy, byleby na wezwanie członek grupy miał wziąć udział w organizowanych przez szefa przemytach objętych "grupą"; w tej drugiej sprawie chodziło o przemyty papierosów. Było to coś w rodzaju dorabiania poza zatrudnieniem, sytuacja nietypowa, ale dopuszczalna. Dlatego popełnianie przestępstw poza strukturą grupy w tej konkretnej sprawie należało uznać za wiarygodną przesłankę.

Pomijając zatem okres bezobjawowego funkcjonowania grupy do stycznia 2013r. włącznie oraz kwestię popełniania niektórych czynów poza strukturą grupy należało uznać, że dostarczone przez prokuratora dowody Sąd słusznie uznał za wiarygodne do przypisania, iż zachowanie A. S. należało uznać za

kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą. Sąd odwoławczy rozważał oczywiście, czy nie było to raczej uczynienie sobie z popełniania przestępstw stałego źródła dochodu, ale w przedstawionych wyjaśnieniach i zeznaniach niejednokrotnie pojawiał się wątek decydowania, wyrażania zgody przez oskarżonego, które wyraźnie sytuuje go jako kierownika grupy. Sąd rozważał przy tym kwestię, czy zamiast grupy nie zachodzi tu przypadek pewnych odgałęzień przestępczej działalności powiązanej tylko osobą A. S. (np. K. M. i A. M. mieli kontakt tylko z D. S. i B. N., Ł. S. działał z M. P.), ale i w tym przypadku dostarczone dowody wskazują, że poszczególne osoby wiedziały o pozostałych uczestniczących w grupie. Zatem istniały więzi organizacyjne, świadomość uczestnictwa innych osób i funkcjonowania ich pod jednolitym kierownictwem.

Wspomina o tym B. G. już w pierwszych zeznaniach (k. 203 i nast.): "O wszystkim wiedział L., bo on to organizował, on jest szefem". Wskazał też, że A. S. wyrażał zgodę na poszczególne czyny i nikt mu się nie sprzeciwiał. Rozmowy z udziałem braci S., małżonków M. i innych osób odnośnie

ustalania pozorowanych kolizji słyszała też B. N. (k. 285-290). D. G. pieniądze za udział w stłuczce wręczył rozpoznany przez niego L. (k. 444-448). Szeroko udział A. S. omawiała A. M. w wyjaśnieniach na k. 742-749, wskazując na składane przez siebie podpisy pod dokumentami wysyłanymi do firm ubezpieczeniowych, co znalazło potwierdzenie w dokumentach akt szkodowych. Wskazywała na udział I. L., który nie kwestionował swojego udziału, a jedynie umyślność tego zdarzenia. A. M. wskazywała zresztą, że "można było robić ustawki na własną rękę, ja na przykład tak robiłam" (k. 755-757). O tym, kiedy będzie stłuczka i kto, w jaki sposób będzie ją organizował mówił też K. M. (k. 762-766) sytuując to zdarzenie czasowo na moment po utracie nerki i utracie możliwości pracy na wysokościach. K. M. (k. 911-914) wskazywał na podział ról: jedni byli od nagrywania, inni od podstawiania, "ale tak naprawdę znaleźliśmy się ze sobą". A. M. wskazała też na udział kuriera S., okazał się nim Ł. S., który przyznał się do zarzucanych czynów (k. 975-982) oraz wskazał w jaki sposób wciągnął D. G. i Ł. P.. Kiedy M. P. wiózł Ł. S. na ustawianą stłuczkę, zorientował się w realiach

tych czynów i później sam wziął w nich udział, do czego zresztą się przyznał. Ł. S. (k. 984-990) potwierdził okoliczność, że to L. decydował, gdzie rzekomo miała odbyć się kolizja. Również E. S. (k. 1433-1435) wyjaśniła, że gdy podpisywała oświadczenie o rzekomym udziale w kolizji przyjechał L. i wtedy R. K. (1) powiedział jej, że L. musi się zgodzić na wszystko. Sama zresztą zaobserwowała, że S. K. czekał na zgodę L. odnośnie poszczególnych elementów zdarzenia i bez jego zgody nie robił nic. Udział S. K. i A. S., który o wszystkim decydował potwierdził również T. K. (1) (k. 3815-3818). M. O. (k. 5360-5362) zeznał, że od L. dostał propozycję, aby dorobić sobie parę groszy "podpisując winę za kolizję". Także G. C. (k. 5694-5696) wyjaśnił, że "wszystko zainicjował L., ja miałem występować jako poszkodowany". Wreszcie P. D. (k. 6984-6986) wyjaśnił, że "L. zdecydował, że można zarobić na aucie jeszcze przed sprzedażą. L. załatwił R., umowę spisał na P.." Okoliczność tę potwierdził M. P. (k. 7004-7007). M. P. (k. 7957) dodał zresztą, że „L. mówił mu, że nic u niego w mieście nie może dziać bez jego wiedzy”.

W świetle tych dowodów nie można stawiać Sądowi

I instancji zasadnego zarzutu jakoby przekroczył granice swobodnej oceny dowodów lub by poczynił błędne lub dowolne ustalenia faktyczne. Przedstawione dowody nie dają tylko podstawy do ustalenia, jaką korzyść uzyskał A. S. z popełnionych przestępstw. A. M. i Ł. S. mówił, że nic z tego nie ma, w co współoskarżeni nie uwierzyli, jednak nie można w tym tylko zakresie przełamać wątpliwości. czego konsekwencją jest brak orzeczeń bazujących na art. 45 k.k. Niewątpliwie sprawcy działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, gdyż wyłudzenie nienależnych odszkodowań lub usiłowanie ich wyłudzenia było przysporzeniem nieuzasadnionych korzyści, jednak nie sposób ustalić, jaką korzyść uzyskał z tego A. S.. Niewątpliwie był jednak osobą decydującą o tym, czy może dojść do akcji przestępnej, kto i w jakiej roli w niej weźmie udział. Było to zatem kierowanie grupą, która miała charakter zorganizowany, trwały, działania były powtarzalne. Co więcej, wskazane dowody sytuują go w wielu czynach bezpośrednio na miejscu zdarzenia, aczkolwiek nie jako kierującego pojazdami biorącymi udział w stłuczkach. Kary wymierzone

<p>oskarżonemu, poza zmodyfikowanymi karami za czyn I i II, o czym była mowa na wstępie, nie rażą swoją surowością, jeśli się weźmie pod uwagę okoliczności czynów, trwałość struktury, wytworzone poczucie z jednej strony władzy, a z drugiej - bezkarności.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd odwoławczy ustalił początkowy okres funkcjonowania grupy na luty 2013r., obniżył karę za czyn I do roku pozbawienia wolności, w ramach czynu II wyeliminował działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wyeliminował art. 65 § 1 k.k. z kwalifikacji prawnej i obniżył karę do 6 miesięcy pozbawienia wolności. Konsekwencją było uchylenie dotychczasowej kary łącznej pozbawienia wolności i wymierzenie nowej w wysokości 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia</p>		

<p>wolności. Zważywszy na wymiar pozostałych kar jednostkowych i proporcję obniżenia sumy kar do dotychczasowej sumy, należało dotychczasową karę łączną obniżyć z 4 lat do właśnie 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>co do oskarżonego A. S.</p> <p>5. obrazę przepisu prawa procesowego art. 392 §1 kpk poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania przed Sądem Orzekającym oskarżonych M. P., E. S., D. G. (1), M. O., P. S. i Ł. P., bowiem Sąd I instancji na rozprawie w dniu 1 lipca 2021r. (karta 11984) wydał postanowienie o ujawnieniu bez nawet odczytywania wyjaśnień tych oskarżonych:</p> <ul style="list-style-type: none"> - bez uzyskania informacji, czy którakolwiek ze stron się temu nie sprzeciwia, - pomijając fakt, że bezpośrednio przesłuchanie na rozprawie mogłoby i miałyby istotny wpływ na treść wyroku, - szereg z wyjaśnień tych oskarżonych są wzajemnie ze sobą sprzeczne, co wyklucza możliwość uznania ich w ten sposób za ujawnionych, - wyjaśnienia tych oskarżonych miały istotne znaczenie dla 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	odpowiedzialności karnej osk. A. S. (apelacja obrońcy A. S. adw. W. Ł.)	
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Orzeczenia, do których odwołuje się skarżący zapadły w stanie prawnym funkcjonującym do dnia 30 czerwca 2015r., kiedy to udział oskarżonego w rozprawie był obowiązkowy, podobnie jak złożenie przez niego wyjaśnień. Nowelizacja Kodeksu postępowania karnego wprowadziła od dnia 1 lipca 2015r. znaczącą zmianę, stanowiąc, że stawiennictwo oskarżonego na rozprawie i złożenie wyjaśnień jest jego prawem (pomijając oczywiście przepisy dotyczące zbrodni, nieistotne dla tych rozważań z uwagi na to, że żadnemu z oskarżonych nie zarzucono popełnienia zbrodni). Obecne unormowanie w większym stopniu realizuje prawo do obrony, a nie obowiązek uczestnictwa w rozprawach. Wobec tego, że niektórzy z oskarżonych skorzystali z przysługującego im prawa nie można stawiać im z tego zarzutu, Sąd zaś w takiej sytuacji musi mieć możliwość zareagowania na taką		

postawę oskarżonych i daje im ją art. 389 § 1 k.p.k., który pozwala odczytać wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym "Jeżeli oskarżony nie stawiał się na rozprawę ..." (art. 389 § 1 in primo k.p.k.). Można by ewentualnie zastanawiać się nad dopuszczalnością uznania za odczytane tych wyjaśnień bez faktycznego ich odczytania, jednakże art. 392 § 1 k.p.k. i taką możliwość dopuszcza, a trzeba pamiętać, że ujawnienie tych protokołów bez odczytania nie spotkało się ze sprzeciwem żadnej ze stron uczestniczących w rozprawie w dniu 1 lipca 2021r., a co więcej - można by rozważać jaki wpływ miało uznanie za odczytane, a nie odczytanie protokołów wyjaśnień oskarżonych tylko w sytuacji, gdyby nastąpiło to na ostatniej rozprawie i strony byłyby zaskoczone brakiem znajomości treści tych wyjaśnień. Natomiast w sytuacji, gdy pomiędzy postąpieniem Sądu I instancji a zapadnięciem wyroku minął prawie pełny rok, odbyto w tym czasie 7 rozpraw, a przy zamknięciu przewodu sądowego żadna ze stron nie wносиła o przeprowadzenie jakichkolwiek dowodów i nie sprzeciwiała się zamknięciu przewodu, zatem należałoby uznać stawiany obecnie zarzut

<p>za przejaw nielojalności procesowej, gdyby nie to, że stawiający go obrońca nie uczestniczył osobiście w postępowaniu przed Sądem I instancji. Treść zaś zarzutu nie niweczy najważniejszej kwestii: treść wyjaśnień przywoływanych w zarzucie oskarżonych zostało wprowadzona do materiału dowodowego niezależnie od tego, czy nastąpiłoby to poprzez odczytania, czy uznanie za odczytane. Zarzut ten został zatem uznany za niezasadny.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie A. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów lub o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ze względu na niezasadność zarzutu apelacji brak było podstaw do ingerowania w tym zakresie w treść wyroku.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>1. obrazę przepisu postępowania, mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

i w konsekwencji uznanie, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy brak było jakichkolwiek przesłanek świadczących o tym, że grupa ta istniała, a nadto istnieniu rzekomej grupy zaprzeczali w swoich wyjaśnieniach oskarżony oraz pozostali współoskarżeni,

2. obrazę przepisu postępowania mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów i uznanie wyjaśnień oskarżonego D. S. wtedy, kiedy się przyznał za wiarygodne, zaś wówczas, kiedy wycofał się z tego i nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, to uznanie tego za taktykę procesową, podczas, gdy oskarżony, zwabiony obietnicą uzyskania wolności z tymczasowego aresztowania przez funkcjonariuszy Policji i przyznał się do czynów mu zarzucanych, choć przez niego nie popełnionych,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wydanego orzeczenia, a mający istotny wpływ na jego treść poprzez ustalenie, że chęć zemsty oskarżonych A. M. i K. M. na oskarżonym D. S. jest wątpliwa, podczas gdy okoliczność ta była podnoszona przez samego D. S., a niewątpliwe, przy

wątpliwych dowodach świadczących o sprawstwie oskarżonego, Sąd I instancji winien był przyjąć powyższą okoliczność za rzeczywistą,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wydanego orzeczenia, a mający istotny wpływ na jego treść poprzez ustalenie, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy ani oskarżony wraz z pozostałymi współoskarżonymi nie znali się wszyscy między sobą, a ich pierwsze spotkanie niekiedy miało miejsce dopiero na sali sądowej, nadto brak jest jakichkolwiek znamion świadczących o zorganizowanej grupie przestępczej,

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę niniejszego rozstrzygnięcia, a mający istotny wpływ na jego treść, poprzez ustalenie, że kolizja między oskarżonym D. S. i M. L. miała charakter zupełnie losowy, a jednocześnie stwierdzenie sprawstwa oskarżonego w tym zdarzeniu z art. 298 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. uznanie oskarżonego za winnego popełnienia tego czynu zabronionego i wymierzenie mu za to kary na podstawie art. 286

§ 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. - 8 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy zdarzenie to nie było celowe, na co wskazuje również sama M. L., toteż brak jest jakichkolwiek znamion zarzucanego oskarżonemu czynu zabronionego,

6. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego, albowiem przy wadliwym przeprowadzeniu postępowania dowodowego, braku uwzględnienia okoliczności działania na szkodę oskarżonego przez współoskarżonych A. M. i K. M. mających na celu pomówienie oskarżonego o popełnienie zarzucanych mu czynów zabronionych, jednoczesnym braku znamion czynu zabronionego określonego w pkt LXI części wstępnej wyroku, a także braku istnienia zorganizowanej grupy przestępczej oraz braku zastosowania zasady pełnej absorpcji jest wysoce krzywdząca dla oskarżonego i rażąco wygórowana (apelacja obrońcy D. S.)

2. błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą zaskarżonego orzeczenia i mający wpływ na treść wyroku polegający na uznaniu, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej w

sytuacji, gdy materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie I. L. takiego udziału,

3. błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą zaskarżonego orzeczenia i mający wpływ na treść wyroku polegający na uznaniu winy oskarżonego w zakresie popełnienia zarzutu związanego z wyłudzeniem odszkodowania na samochód H. (...) (zarzut nr LXXVI) w sytuacji, gdy jedyny materiał dowodowy pochodzi od małżonków M. próbujących uzyskać dla siebie jak najłagodniejszy wyrok skazujący, przy jednoczesnym braku jakiegokolwiek innego dowodu pozwalającego na zweryfikowanie twierdzeń A. i K. M. dotyczących konkretnie I. L.,

4. błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą zaskarżonego orzeczenia i mający wpływ na treść wyroku polegający na uznaniu winy oskarżonego w zakresie popełnienia zarzutu związanego z wyłudzeniem odszkodowania na samochód M. (zarzut nr LXXVII) w sytuacji, gdy jedyny obciążający materiał dowodowy pochodzi od D. S., a nadto z których to wyjaśnień ten współoskarżony się

	wycofał (apelacja obrońcy I. L. adw. S. K. (1))	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Oskarżony może oczywiście wybierać różne taktyki obrony, w tym dotyczące oświadczeń o przyznaniu lub nie przyznaniu się do winy. Czym innym jednak jest oświadczenie o przyznaniu, a czym innym wyjaśnienia oskarżonego, które jak każde osobowe źródło dowodowe podlega ocenie Sądu dokonywanej przez pryzmat art. 7 k.p.k. I w tym zakresie przepisy nie zezwalają oskarżonemu na dowolne szafowanie wyjaśnieniami i dokonywanie bez konsekwencji całkowitej wolty treścią depozycji. A tak właśnie się stało w przypadku oskarżonego D. S., który na początku postępowania wielokrotnie - także w trakcie konfrontacji - wyjaśniał, podając swoją wiedzę o kolejnych "szlifach" i nie wycofując się z nich także w trakcie konfrontacji ze współoskarżonymi. Radykalna zmiana treści wyjaśnień nie może być spływana do tezy, że skoro oskarżony mógł się przyznać do winy, to mógł też się nie przyznawać i obie wersje są jednakowo prawdopodobne. Otóż nie		

są, bowiem prokurator odbierając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym miał już wiedzę od innych podejrzanych (pomijając ustalenie własne) i na nich mógł bazować zadając pytania D. S.. Ten zaś wiele okoliczności potwierdził, niektóre negował, zatem te wyjaśnienia nie stwarzają wrażenia bezrefleksyjnego powielania tez oskarżyciela.

W ramach tych wyjaśnień D. S. potrafił wyjaśnić, które ze zdarzeń zostały popełnione np. przez małżonków M., bez udziału A.. Potrafił wskazać, że czyn II "to robiła A. M., ale ja o tym wiedziałem, w tym uczestniczył I. L.. A. dała mi 100 złotych żeby wpuścił ją na podwórze. A. mówiła, że zrobiła szlifa z M., tak nazywano I." (k. 1573 i nast.). Dwa przesłuchania później, a więc nie w tym samym czasie D. S. wskazał okoliczności drugiego czynu z udziałem I. L.: "I. poprosił o pomoc w przerysowaniu samochodu, ja miałem F. (...). Byliśmy tylko dwaj, jego żony przy tym nie było" (k. 1929 i nast.). Oskarżony potrafił przy tym zidentyfikować okoliczności zdarzeń i kto w nich brał udział, w którym wzięła udział A. M., wreszcie wyraźnie wskazał na brak udziału M. L. w zdarzeniu z grudnia

2011r. Lansowanie zatem tezy o spontanicznej stłuczce z udziałem żony I. L. w tym zdarzeniu tylko bazującej na jej oświadczeniu złożonym w ostatniej fazie postępowania sądowego, co wywołało konieczność wznowienia przewodu sądowego, nie są okolicznościami, które by w ocenie Sądu odwoławczego wywołały przekonanie, że dokonując oceny wyjaśnień D. S., I. L. i zeznań M. L. Sąd I instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowodów. Wręcz przeciwnie, Sąd odwoławczy w pełni te ocenę podziela, a zatem aprobeje również ustalenia faktyczne co do sprawstwa D. S. poczynione na podstawie tych dowodów.

Oдноśnie wątku o rzekomej zemście małżonków M. na oskarżonym jako konsekwencji jego romansu z A. M., to należy wskazać, że ani A. M., ani K. M. wcale nie eksponują roli D. S. w popełnianiu przestępstw, sam zaś rzekomy romans nie znalazł potwierdzenia w wyjaśnieniach innych osób, przynajmniej do czasu, gdy z taką rewelacją w wyjaśnieniach pojawił się D. S., a podchwyciły inne osoby. Tymczasem osoby nie związane ściśle z kręgiem osób decydujących w

grupie identyfikowały A. M. nie jako osobę bliską D., ale jako prowadzącą bar, w którym ta ekipa się spotykała, co wyklucza zaistnienie płomiennego romansu, gdyż taki zwykle jest zauważalny dla postronnych osób. Dodatkowo w sprawie zaistniała okoliczność w postaci półrocznego pobytu K. M. w zakładzie karnym w Niemczech, który by ułatwiał bliższy związek, a nawet wówczas nie pojawia się on w wyjaśnieniach i zeznaniach postronnych osób.

Kwestię zaś wpływu "pomówień" A. i K. M. bardzo szeroko przeanalizował Sąd I instancji, dokonując wielopłaszczyznowej oceny kryteriów weryfikacji dowodu z tzw. pomówień. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd meriti dokonał prawidłowej interpretacji przepisów oraz orzecznictwa Sądu Najwyższego w tym zakresie, co jest tym bardziej adekwatne do sytuacji, że przecież D. S. przyznał się do większości zarzucanych mu czynów i złożył obszerne wyjaśnienia w sprawie.

Kwestia istnienia i udziału w zorganizowanej grupie przestępczej została omówiona w sekcji 3.1 uzasadnienia.

Wniosek			
<p>o uniewinnienie od popełnienia całości zarzucanych mu czynów</p> <p>ewentualnie</p> <p>uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu określonego w pkt XXXVII części wstępnej zaskarżonego wyroku, zaś co do pozostałych czynów wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w najniższym jej wymiarze z uwzględnieniem zasady pełnej absorpcji kary łącznej,</p> <p>ewentualnie</p> <p>wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w najniższym jej wymiarze z uwzględnieniem zasady pełnej absorpcji kary łącznej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na niezasadność zarzutów apelacji brak było podstaw do uwzględnienia wniosków apelacyjnych. W zakresie udziału I. L. w fikcyjnych kolizjach drogowych będących podstawą do wypłaty odszkodowań nie			

było wątpliwości. Brak było jednak podstaw do uznania, że I. L. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. S.. Sporadyczność kontaktów, długie odstępy między nimi, brak zaobserwowanego wspólnego uczestnictwa w innych kolizjach, wskazują, że działania tego oskarżonego nie miały żadnego przełożenia na uczestnictwo w grupie, czego konsekwencją było uniewinnienie go od popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Wyeliminowanie zaś powrotności do przestępstwa i działania w ramach zorganizowanej grupy musiały mieć wpływ na wymiar kar i w ocenie Sądu odwoławczego konieczne było obniżenie ich do kar po 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej do 10 miesięcy pozbawienia wolności. Jednak powtarzalność tych zachowań, tworzenie na użytek tego postępowania oświadczeń, a następnie zeznań żony M., świadczą negatywnie o prognozach dalszego zachowania, a co za tym idzie - o braku pozytywnej prognozy kryminologicznej w rozumieniu stosowania środków probacyjnych.

3.4.

naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na

zasadny

częściowo zasadny

treść rozstrzygnięcia, w szczególności art. 4 KPK, art. 5 § 2 KPK oraz art. 7 KPK, polegające na jednostronnej, a w konsekwencji dowolnej ocenie materiału dowodowego, naruszającej reguły prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, ocenie nierespektującej zasady obiektywizmu oraz in dubio pro reo, polegającej na przyjęciu wersji zdarzeń niekorzystnych dla oskarżonego, opartych na tendencyjnych i często sprzecznych z pozostałym materiałem dowodowym relacjonowanych przez współoskarżoną E. S. i świadka B. G. zeznań, bez poddania tego materiału dowodowego obiektywnej ocenie i weryfikacji z pozostałym materiałem dowodowym, uzyskanym od bezstronnych świadków oraz dokumentów postępowania przygotowawczego dołączonych do akt sprawy,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przypisanie winy oskarżonemu (apelacja obrońcy

niezasadny

oskarżonego R. K. (1) adw. A.C.)

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej, niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego przejawiającą się w szczególności w:

- uznaniu, że R. K. (1) zwerbował do udziału w fikcyjnej kolizji K. Z. (1) oraz, że zdarzenie drogowe z dnia 1.05.2015r., w którym uczestniczyła oskarżona K. Z. (1) i oskarżony R. K. (1) było ustawione i nie nosiło charakteru losowości, podczas gdy takie ustalenie jest całkowicie dowolne, a nie swobodne i jest wprost sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym przede wszystkim z konsekwentnymi, logicznym i spójnymi wyjaśnieniami samych oskarżonych a także dowodami ze sprawy SR w Gorzowie Wlkp. XC 156/16 (w tym opinią biegłego sądowego) a nadto w sprawie brak jest dowodów na to aby R. K. (1) otrzymał

wynagrodzenie za udział w tym zdarzeniu,

- uznaniu, że to W. S. a nie K. Z. był rzeczywistym właścicielem (posiadaczem) samochodu V. (...), pomimo tego, że ustalenie to jest zupełnie dowolne i zostało oparte jedynie na zeznaniach świadków R. S. oraz B. G., które nie zostały zweryfikowane przez Sąd chociażby poprzez przesłuchanie W. S. a nadto ich treści przeczą temu wyjaśnienia oskarżonej K. Z. (1) oraz dokumenty wskazując na właściciela ww. pojazdu znajdujące się w aktach szkodowych i sądowych,

- pominięciu wyjaśnień oskarżonej K. Z. (1) oraz R. K. złożonych w toku niniejszego postępowania, w których konsekwentnie wskazywali oni na fakt, iż zdarzenie drogowe z dnia 1.05.2015r. nie było w żaden sposób przez nich spowodowane i ustawione a co za tym idzie nosiło ono znamiona losowości,

- przyznaniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom E. S., która nie uczestniczyła w tym zdarzeniu drogowym objętym zarzutem postawionym K. Z. i jak wykazał obrońca R. K. (1) była i jest ona nadal z tym oskarżonym w konflikcie a to powoduje,

	<p>iż ma motyw aby go bezpodstawnie pomawiać,</p> <p>II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na:</p> <p>- uznaniu, że do udziału w fikcyjnej kolizji R. K. (1) zwerbował K. Z. (1) oraz, że zdarzenie drogowe z dnia 1.05.2015r. w którym uczestniczyła oskarżona oraz R. K. (1) pomimo, że miało faktycznie miejsce, nie miało charakteru losowego a zostało celowo sprowokowane przez ww. osoby, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wprost przeczy takiemu ustaleniu,</p> <p>- uznaniu, że rzeczywistym właścicielem (posiadaczem) pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) jest W. S., podczas, gdy prawidłowa analiza dowodów zgromadzonych w aktach sprawy wprost przeczy takiemu ustaleniu (apelacja obrońcy K. Z. (1) adw. K. K. (2))</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wiadomość o zdarzeniu z udziałem R. K. (1) i E. S. pojawia się w zeznaniach B. G. już na wstępnym etapie postępowania (k.</p>			

366-368), gdy rozpoznaje okazane mu tablice poglądowe i potrafił wskazać, kto wziął udział w kolizji aranżowanej przez S. K., ale wspomniał też przy rozpoznaniu R. K. (1) na tablicy 15, że walił on S. w V. (...) należącego do W. S., a później J. należącego do S..

Drugą osobą wyjaśniającą na niekorzyść oskarżonego K. jest E. S., jednak Sąd nie podziela stanowiska obrońcy jakoby było to wynikiem chęci zaszkodzenia przez nią R. K. (1) po ich rozstaniu. To stanowisko jest tym bardziej uzasadnione, że osobą zeznającą na niekorzyść E. S., wskazującą jaką rzekomo złą kobietą była jest jej kuzynka E. O. (rozprawa z 18.11.2021r., k. 12.198 i nast.), która zastąpiła ją w związku z R. K. (1). Sąd nie miał zaufania do tych zeznań i wskazywanego złego nastawienia E. S., która być może miała żal za rozstanie, jednak w toku postępowania nie zademonstrowała go w żadnym stopniu. Ba, mogła pojawić się jako oskarżona, złożyć wyjaśnienia, Sąd stykał się z bardzo emocjonalnymi i negatywnie zabarwionymi wyjaśnieniami skonfliktowanych stron, a tego nie sposób powiedzieć o zachowaniu E. S. w tym procesie.

Co więcej, wyjaśnienia E. S. wskazują na brak sprawstwa przez R. K. (1) udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Poza wskazaniem dwóch zachowań popełnionych w odstępie 36 dni, brak jest bowiem dowodów świadczących o udziale w grupie i to na przestrzeni 4 lat. E. S. wyjaśniła (k. 1433-1435): "Poznałam R. K. (1) jak się rozwiodłam. On mnie wprowadził w środowisko C. S. zagadał do niego. R. i S. odeszli, on później powiedział, że możemy szybko zarobić" Nawet zatem, gdyby spotkanie to było zaaranżowane, to sekwencja zdarzeń: zagadanie, odejście na bok i wniosek, że mogą zarobić, wyraźnie świadczą o braku świadomości i akceptacji udziału w grupie przed tym zdarzeniem, a następnie - po wykorzystaniu do dwóch "szlifów", niebraniu udziału w dalszych zachowaniach w grupie.

Okoliczności zdarzenia z udziałem K. Z. (1) od początku budziły ono wątpliwości. Pierwsza firma ubezpieczeniowa, do której się zgłosiła odmówiła wypłaty odszkodowania. Druga - (...), po wysłaniu rzeczoznawcy również uznała, że nie mogło dojść do zdarzenia w sposób opisany przez K. Z. (1)

Prawdą jest, że po wystąpieniu do Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. (akta sprawy k. 4662 i nast.) Sąd zasądził w sprawie X C 156/16 odszkodowanie, jednak trzeba pamiętać, że oskarżona występowała tam w nieco innej roli - konsumenta, domagającego się wypłaty od towarzystwa ubezpieczeniowego. Biegły występujący w sprawie nie stwierdził, że doszło do fikcyjnej kolizji, ale że nie można wykluczyć tej wersji. Co więcej, zeznania R. S. potwierdzają, że w sposób władczy co do zlecenia naprawy występował W. S., nie zaś oskarżona. Nawet zatem posiadanie przez nią w dniu dzisiejszym tego pojazdu nie jest argumentem, by przełamać ustalenia faktyczne Sadu I instancji. Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że wyrok w zakresie przypisania R. K. (1) i K. Z. (1) sprawstwa sfingowania kolizji drogowej i wystąpienia o odszkodowanie nie budzą wątpliwości, natomiast wątpliwy jest udział R. K. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej.

Wniosek

o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od

zasadny

częściowo zasadny

<p>popelnienia zarzucanych im czynów ewentualnie (w odniesieniu do R. K. (1)) o uchylenie zaskarzonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wlkp.</p>	<p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>W zakresie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej wniosek apelacji o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie zasługiwał na uwzględnienie, natomiast odnośnie udziału w sfingowanych stłuczkach już nie. Nie budził wątpliwości udział K. Z. (1) w przypisanym jej przestępstwie. Z uwagi na wyeliminowanie wobec R. K. (1) działania w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej konieczne było obniżenie wymierzonych mu kar, stąd zamiast roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności Sąd odwoławczy obniżył karę za ciąg przestępstw do 10 miesięcy pozbawienia wolności. Natomiast do zastosowania wobec R. K. (1) warunkowego zawieszenia wykonania kary przeszkodą była wielokrotna karalność niedająca podstaw do wysnucia pozytywnej</p>			

<p>prognozy kryminologicznej na przyszłość.</p>			
<p>3.5.</p>	<p>1. obraza przepisów prawa materialnego tj. art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 106 kk i art. 107 § 1 k.k. poprzez przypisanie oskarżonemu, iż dopuścił się przypisywanych mu czynów w warunkach powrotu do przestępstwa, podczas gdy skazanie stanowiące podstawę do zakwalifikowania przypisanego czynu w związku z art. 64 § 1 k.k. uległo zatarciu z mocy prawa w okresie poprzedzającym wyrokowanie przez sąd pierwszej instancji (apelacja obrońcy I. L.)</p> <p>obraza prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 106 kk, art. 107 § 1 kk oraz art. 108 kk poprzez przyjęcie, iż oskarżony I. L. dopuścił się zarzucanych mu w pkt LXXVI i LXXVII części wstępnej wyroku czynów w warunkach powrotu do przestępstwa w sytuacji, gdy przed wydaniem zaskarżonego wyroku doszło do zatarcia z mocy prawa skazania będącego podstawą ustalenia recydywy (apelacja prokuratora)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za</p>			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W sytuacji zgodnego podnoszenia zarzutu nietrafnego przyjęcia wobec I. L. powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. nie jest konieczne szerokie odnoszenie się do tej kwestii. Dość powiedzieć, że Sąd odwoławczy w pełni podzielił wywód skarżących bazujący na wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2021r., sygn. akt IV KK 84/20 LEX nr 3245506 i zbieżnych z nim orzeczeń sądów apelacyjnych, że: "Jeżeli w chwili orzekania poprzednie skazanie uległo zatarciu, nie może ono uzasadniać przyjęcia powrotności do przestępstwa nawet wtedy, gdy kolejne przestępstwo zostało popełnione przed upływem terminu przewidzianego do zatarcia poprzedniego skazania".</p>		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku w punktach XL, XLI części dyspozytywnej poprzez wyeliminowanie z opisu i kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu art. 64 § 1 kk i w konsekwencji z podstawy skazania za powyższe przestępstwa	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z opisu czynów przypisanych I. L. należało wyeliminować znamion powrotności do przestępstwa, a z kwalifikacji prawnej art. 64 § 1 k.k.			
3.6.	<p>błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą zaskarżonego orzeczenia i mający wpływ na treść wyroku polegający na uznaniu, że:</p> <p>a) wyjaśnienia złożone przez A. M. i K. M. są wystarczającym materiałem dowodowym do uznania sprawstwa R. M. i K. P. (1) w sytuacji, gdy wyjaśnienia małżonków M. nie są wsparte jakimkolwiek innym dowodem, choćby nawet pośrednio,</p> <p>b) oskarżony R. M. miał motywację do sfingowania zdarzenia drogowego i opłacania K. M., gdy oskarżony R. M. miał wykupioną na samochód A. (...) polisę (...) i gdyby nawet hipotetycznie chciał doprowadzić do uzyskania odszkodowania, to mógł rozbić samochód bez angażowania innych osób i jeszcze ich finansowania (apelacja obrońcy R. M. i K. P. (1))</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Bezpodstawne jest oczekiwanie skarżącego, że wyjaśnienia A. M. i K. M. staną się pełnoprawnym dowodem dopiero w momencie, gdy znajdą oparcie w innych dowodach przeprowadzonych w sprawie. Tak jak każdy dowód w systemie nie opartym na sztywnej systematyce wartości dowodów podlega ocenie przez pryzmat reguł określonych w art. 7 k.p.k. i w ocenie Sądu odwoławczego Sąd meriti sprostął tym wymaganiom. Nie sposób w oparciu o wyjaśnienia K. P. (1) i R. M. zakwestionować wyjaśnienia A. i K. M. w sytuacji, gdy do nich należał jeden z samochodów biorących w "kolizji" - O. (...) i stanowczo negują zaistnienie losowej stłuczki. Ich wyjaśnienia dotyczące tego zdarzenia są elementem szerszych wyjaśnień, w których potrafili wskazać, które zdarzenia miały charakter przypadkowy, losowy, a które były ustawionymi czynami zabronionymi. Te wyjaśnienia znalazły swoje wsparcie w wyjaśnieniach złożonych przez D. S. w postępowaniu</p>		

przygotowawczym, Ł. S., B. G. i kilka innych osób, które zdecydowały się wskazać na swój udział w przestępstwach i niejako rozliczyć się z przestępczej działalności. Warto zatem widzieć wyjaśnienia małżonków M. w szerszym kontekście.

Ich wyjaśnień nie podważa opinia biegłego wydana w sprawie X C 170/15 Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp., który wskazał, że "materiał dowodowy zawarty w aktach nie daje jednoznacznej możliwości wykluczenia czy też potwierdzenia wystąpienia kolizji drogowej opisanej przez" oskarżonych. Biegły wskazał, że jakkolwiek wystąpienie kontaktu pojazdów było możliwe, to wskazywałby on na niższą prędkość samochodu A. (...) w momencie zderzenia z samochodem O. niż podawana przez R. M. (30 km/h). W oparciu o taką opinię, mając wiedzę o sfingowaniu stłuczki przy minimalnej prędkości prawdopodobnie orzeczenie sądu cywilnego byłoby całkiem inne. Tok natomiast tego procesu i treść opinii biegłego co do prędkości w momencie kolizji przemawiają za wiarygodnością A. i K. M., a przeciw R. M. (1) i K. P. (2).

Nie przekonuje również argument dotyczący braku motywu w sytuacji,

<p>gdy oskarżony miał dysponować polisą AC. Tyle, że pokrycie szkody z polisy AC powoduje wzrost składki ubezpieczeniowej w kolejnych latach, a naprawa z OC sprawy - już nie.</p> <p>W sumie Sąd odwoławczy uznał, że zarzuty apelacji obrońcy oskarżonych nie potwierdziły, w związku z czym należało utrzymać w mocy zaskarżony wyrok.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutów apelacyjnych brak było do zmiany zaskarżonego wyroku.</p>			
<p>3.7.</p>	<p>1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy tj.:</p> <p>a) art. 7 w zw. z art. 2 § 2 i art. 4 oraz art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 kpk przez naruszenie zasad obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów, polegające na dokonaniu przez Sąd Okręgowy dowolnej oceny</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

dowodów z naruszeniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez:

- jednostronną analizę materiału dowodowego w postaci zeznań świadków i współoskarżonych, zmiennych, niekonsekwentnych, na każdym etapie postępowania różnych, a w tej sytuacji mało przekonujących;

- odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S. K., które są jednoznaczne i konsekwentne od samego początku;

- oparcia orzeczenia o winie oskarżonego na niepełnej podstawie dowodowej na skutek wybiórczej oceny zeznań współoskarżonych E. S., A. M., K. M., T. K. bez ich szczegółowej weryfikacji, a zwłaszcza koncentrację jedynie na okolicznościach obciążających oskarżonego i budowanie na takiej podstawie stanu faktycznego z pominięciem okoliczności i dowodów, które przeczą tym ustaleniom, a nie na analizie całokształtu ujawnionych okoliczności, bez należytego umotywowania takiego stanowiska, w tym przez nieprzyjęcie nasuwających się w sprawie wątpliwości natury faktycznej i

prawnej z korzyścią dla oskarżonej;

- art. 410 kpk, art. 7 kpk, 5 § 2 kpk poprzez ocenę dowodów podporządkowaną wydanemu orzeczeniu i rozstrzygnięcie wszelkich nie dających się usunąć wątpliwości w zakresie uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej oraz kreowania i organizowania fikcyjnych kolizji;

- art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym w zakresie odnoszącym się do kwestii nieustalenia przez Sąd jakie konkretnie czynności podejmował oskarżony, które doprowadziły do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez (...) (...) z siedzibą w S., Towarzystwa (...) w (...) S.A. z siedzibą w W.,,

które to naruszenia prawa procesowego doprowadziły do poczynienia przez Sąd Okręgowy błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia;

2. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na treść orzeczenia, polegające na:

b) przyjęciu, że oskarżony S. K. działał w ramach

zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez A. S., podczas gdy należyta ocena materiału dowodowego nie prowadzi do takich ustaleń;

c) błędnym przyjęciu, że oskarżony uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, podczas gdy należyta ocena materiału dowodowego prowadzić winna do innych ustaleń;

d) błędnym przyjęciu, że oskarżony pozorował zdarzenia drogowe, werbował do udziału w ich ramach inne osoby, podawaniu nieprawdziwych okoliczności powstania tych kolizji, nabywaniu na inne osoby pojazdów służących do kreowania uszkodzeń będących podstawą dochodzonych odszkodowań, wprowadzaniu w błąd pracowników towarzystw ubezpieczeniowych, podczas gdy należyta ocena materiału dowodowego prowadzić winna do innych ustaleń,

nadto, z daleko posuniętej ostrożności na wypadek niepodzielenia powyższych zarzutów, zaskarżonemu orzeczeniu obrońca zarzucił:

3. rażąco niewspółmierność orzeczonych kar jednostkowych, a końcowo kary łącznej w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy

	<p>pozbawienia wolności, w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzuconego oskarżonemu czynu, w sytuacji gdy całokształt okoliczności sprawy, warunki i właściwości osobiste sprawcy, jego marginalna rola, wskazują, iż w odniesieniu do oskarżonego zasadnym byłoby wymierzenie kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia (apelacja obrońcy S. K. adw. J. S.)</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W sytuacji, gdy oskarżony nie przyznaje się do zarzucanych mu czynów, a prokurator buduje zarzut aktu oskarżenia w oparciu o zeznania świadków zeznających na jego niekorzyść, a nierzadko także w oparciu wyjaśnienia współoskarżonych, którzy zdecydowali się wyjawić przestępczy proceder, nie jest niczym dziwnym, że Sąd wydając rozstrzygnięcie opiera się na całości materiału dowodowego, jednakże podstawą ustaleń mogą być tylko niektóre z dowodów bowiem Sąd musi się oprzeć albo na jednej albo na drugiej wersji zdarzeń. Nie jest to naruszenie</p>			

przepisów postępowania bowiem organy procesowe mogą kształtować swoje przekonanie w oparciu o różne dowody i próba wymuszenia oparcia ustaleń faktycznych na wszystkich dowodach oznaczałoby oddanie oskarżonemu dowolności skazania. Wszak za każdym razem, gdyby kwestionował swoje sprawstwo, nie dałoby się doprowadzić do skazania. Taki model procesu jest niedopuszczalny, co oznacza, że obowiązkiem Sądu jest rozważenie wszystkich dowodów i na tej podstawie ustalenie przebiegu zdarzenia, co prowadzi do wniosku, że podstawą skazania mogą być niektóre tylko z dowodów. I tak, właśnie stało się w niniejszej sprawie, gdzie prokurator przedstawił dowody wiążące S. K. z zorganizowaną grupą przestępczą kierowaną przez A. S. oraz czynami popełnionymi w ramach tej grupy. Z wyjaśnień przywołanych przez obrońcę osób wynika właśnie zaangażowanie S. K. w popełnianie przestępstw związanych z wyłudzeniem odszkodowań z tytułu sfingowanych kolizji drogowych. B. G. (k. 366-368) rozpoznał S. K. i powiązał go z udostępnieniem do kolizji M., w którym wzięła udział E.. E. S. (k. 1433-1435) wyjaśniła, że do udziału

w przestępstwie namówił ją jej ówczesny chłopak R. K. (1). Na spotkaniu zagadał do niego S. K., którego rozpoznała później (k. 1436-1442), po czym S. i R. odeszli na bok. Po rozmowie R. K. (1) przedstawił jej, że jest możliwość szybkiego zarobku. To właśnie współoskarżona opowiedziała jakie były okoliczności zdarzenia, że stłuczkę zrobił R. K. (1) z S. K. w czasie gdy była w pracy. Opowiedziała o udziale L. i o tym, że na wszystko musiał wyrazić zgodę, a bez jego zgody S. nic nie robił. Wyjaśnienia te zarówno dostarczają wiadomości o przebiegu przestępstwa, w którym uczestniczyła E. S., ale i o roli i pozycji S. K. w grupie. Odnośnie zarzutu nieustalenia, jaki był udział S. K. w wyłudzeniu odszkodowania wskazać należy, że w przypadku przestępstw, w których bierze udział więcej niż jedna osoba, nie jest konieczne ustalenie, aby każda ze współdziałających osób wykonała wszystkie znamiona zwłaszcza "czasownikowe". Ważne jest tylko aby mieściły się one w granicach współdziałania. I do tego należy odnieść wspólny zamiar uczestników współdziałania w wyłudzeniu nienależnych odszkodowań z tytułu niezastniałych zdarzeń losowych. Jednocześnie

jednak wyjaśnienia E. S. dostarczają dalej idącej wiedzy odnośnie działania S. K. dotyczącej wyłudzenia odszkodowania, bowiem wskazała, że po drugiej stłuczce S. powiedział jej, że ma otworzyć konto bankowe. Po wpłynięciu środków na to konto, E. S. wypłaciła z niego 14-16 tysięcy złotych, pozostawiając dla siebie 200 złotych i resztę przekazała S. K., co czyni z niego osobę wprost uczestniczącą i uzyskującą korzyści dla siebie lub innej osoby z tytułu tych wyłudzeń.

W tym kontekście przyjęcie za wiarygodne wyjaśnień małżonków M. odnośnie zaangażowania S. K. w grupę, czy relację T. K. (1), który bardzo drobiazgowo zrelacjonował (k. 3815-3818) okoliczności w jakich zagał rozmowę z nim S. K., jakie były okoliczności jego uczestnictwa w stłuczce, rozpoznania S. K. i udziału L. na miejscu zdarzenia - jawią się jako wiarygodne, a oparcie się na nich nie przekracza granic swobodnej oceny dowodów.

Sąd odwoławczy uznał zatem, że w odniesieniu do S. K. Sąd I instancji nie przekroczył granic art. 7 i 410 oraz art. 5 § 2 kpk przy ocenie dowodów, poczynił niemal bezbłędne

<p>ustalenia faktyczne, a jedyna zmiana dotyczyła zakresienia początkowej daty udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Ponieważ ustalenie to nie wpływa na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu nie wpłynęło na wysokość wymierzonych mu kar, a tak kary jednostkowe, jak i kara łączna nie rażą swoją niewspółmierną surowością, co oznacza, że nie było podstaw do ingerowania w treść wyroku.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>1) uniewinnienie oskarżonego S. K. od przypisanych mu czynów wskazanych w pkt XIX, XX, XXI tenoru zaskarżonego wyroku,</p> <p>ewentualnie z daleko posuniętej ostrożności procesowej na wypadek nie podzielenia powyższego o:</p> <p>2) zmianę wyroku w pkt XX i XXI części wstępnej wyroku poprzez wyeliminowaniu z opisu czynu ustalenie, że oskarżony z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, wyeliminowanie z jego podstawy i kwalifikacji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>prawnej czynu art. 65 § 1 k.k i wymierzenie oskarżonemu za czyny przypisane w pkt XIX, XX i XXI tenoru wyroku kar jednostkowych pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia oraz kary łącznej przy zastosowaniu pełnej absorpcji,</p> <p>ewentualnie o:</p> <p>3) wymierzenie oskarżonemu za czyny przypisane w pkt XIX, XX i XXI tenoru wyroku kar jednostkowych pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia oraz kary łącznej przy zastosowaniu pełnej absorpcji</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Brak było podstaw do dokonania korekty lub uchylecia zaskarżonego wyroku.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			

1.5. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
W zakresie nie wskazanym w sekcji 5.2 uzasadnienia, z uwagi na niezasadność zarzutów apelacyjnych i brak podstaw do orzekania z urzędu.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.6. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: 1. co do oskarżonego A. S.: a. uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności, b. początkowy termin kierowania zorganizowaną grupą przestępczą ustalił na luty 2013r. i karę za czyn przypisany w punkcie I zaskarżonego wyroku obniżył do roku pozbawienia wolności, c. uznał, że zdarzenie opisane w punkcie II części wstępnej wyroku, a przypisane w punkcie II części dyspozytywnej,		

nie zostało dokonane w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, z kwalifikacji prawnej czynu wyeliminował art. 65 §1 k.k. i karę obniżył do 6 miesięcy pozbawienia wolności,

d. na podstawie art. 91 §2 k.k. i art. 86 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. wymierzył A. S. karę łączną 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności,

2. co do oskarżonych D. S., S. K., Ł. S. i K. M. ustalił początkowy termin ich udziału w zorganizowanej grupie przestępczej na luty 2013r.,

3. co do oskarżonego K. M.:

a. uchylił orzeczenie o karze łącznej,

b. karę za ciąg przestępstw przypisany w punkcie XXVIII części dyspozytywnej obniżył do roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

c. na podstawie art. 91 §2 k.k. i art. 86 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020r. orzekł wobec K. M. karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

4. co do oskarżonego I. L.:

a. uchylił karę łączną pozbawienia wolności,

b. uniewinnił od zarzutu udziału w zorganizowanej

grupie przestępczej, tj. czynu opisanego w zarzucie LXXV części wstępnej, przypisanego w punkcie XXXIX części dyspozytywnej, a z opisu czynu i kwalifikacji czynu zarzuconego w punkcie LXXVI wyeliminował znamiona działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i art. 65 §1 k.k.,

c. z opisu czynów zarzucanych w punktach LXXVI i LXXVII części wstępnej wyeliminował znamiona dotyczące powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k., a z kwalifikacji prawnej – art. 64 §1 k.k.,

d. obniżył kary wymierzone w punktach XL i XLI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku do 7 miesięcy pozbawienia wolności każda,

e. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył I. L. karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności,

5. co do oskarżonego R. K. (1):

a. uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,

b. uniewinnił od zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. czynu opisanego w

zarzucie LXXXIX części wstępnej, a przypisanego w punkcie LV części dyspozytywnej,

c. z opisu czynów wskazanych w zarzutach XC i XCI części wstępnej wyeliminował znamiona działania w zorganizowanej grupie przestępczej, a z kwalifikacji prawnej art. 65 §1 k.k., zaś karę za ten ciąg przestępstw obniżył do 10 miesięcy pozbawienia wolności

6. co do oskarżonego R. K. (3):

a. uniewinnił od zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. czynu opisanego w zarzucie XCII części wstępnej, przypisanego w punkcie LVIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku,

b. z opisu czynu opisanego w punkcie XCIII części wstępnej, przypisanego w punkcie LIX części dyspozytywnej wyeliminował znamię „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez A. S. pseudonim (...), mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na pozorowaniu zdarzeń drogowych w celu uzyskania nienależnych odszkodowań z tytułu ubezpieczenia OC pojazdów”, zachowanie to uznał za udział

<p>w pozorowaniu zdarzenia losowego będącego podstawą wypłaty odszkodowania oraz pomocnictwo do usiłowania doprowadzenia TU (...) (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, zakwalifikował to zachowanie z art. 298 §1 k.k. w zb. z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 14 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>7. co do oskarżonego P. D. obniżył wymierzoną karę do 9 miesięcy pozbawienia wolności,</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Przyczyny dokonania zmian zostały wskazane w sekcji 3 uzasadnienia.</p>		
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III.</p>	<p>w zakresie uniewinnienia R. K. (3), R. K. (1) i I. L. koszty procesu ponosi Skarb Państwa na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.</p>	
<p>IV.</p>	<p>na podstawie art. 627 i art. 636 § 1</p>	

	k.p.k. w części skazującej koszty procesu ponoszą oskarżeni. Wysokość opłat została ustalona na podstawie art. 2 ust. 1, art. 3 ust., 1, art. 8 i 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.
7. PODPIS	
Andrzej Wiśniewski Piotr Brodniak Iwona Gdula	

1.7. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	apelacja obrońcy A. S. adw. W. Ł.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia za wyjątkiem zarzutu XXIII		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.8. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	apelacja obrońcy A. S. adw. M. L.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia, z tym że punkt V tylko co do kary		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.9.	Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	apelacja obrońcy S. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość skazania		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.10. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	apelacja obrońcy D. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	apelacja prokuratora		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie I. L. działania w recydywie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice
-----------------------------	----------------

Kolejny numer załącznika	6		
Podmiot wnoszący apelację	apelacja obrońcy R. M. i K. P. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	7	

Podmiot wnoszący apelację	obrońca I. L.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.14. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	8	
Podmiot apelację	wnoszący apelacja obrońcy K. Z. (1)	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.15. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	9
Podmiot wnoszący apelację	apelacja obrońcy R. K. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia	całość rozstrzygnięcia

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana